

ТАЦЯНА БАРЫСІК

Кропелькі

Маладым змагарам за ўраджай прысьвячаецца.

— Ну, унучка, адпачыла з дарогі, то падымайся, трэба жукоў пырскаць, — нечакана пабудзіў мяне бабулін голас.

Утаропіўшыся, гляджу на сонечны праменьчык, што прабіваецца праз шчыліну аканіцы, і прыгадваю: маці сёння, выпраўляючы мяне ў вёску, казалася тое самае.

Упершыню ў сваім шаснаццацігадовым жыцці жукоў труціць — справа адказная!

Падхопліваюся, апранаю спартовыя нагавіцы, латаную дзедаву кашулю, павязваю хустку жоўтую зь сіняватымі плямамі ад чарніцаў. Узуваю ногі ў бацькавы гумовікі сорак другога памеру. Цяжка на нагах валачыць. Але нічога ня зробіш, іншых нямашака.

Так, пальчаткі, атрута, хаця б нічога не забыцца.

На сотках мяне чакае знаёмая цынкавая выварка з вадою. Аб край разьбіваю ампулы. Цяпер яны плывуць па вадзе, нібы самалёцікі ў небе, пакідаючы за сабою бялуткія сляды. Перамешваю вадку трэскаю, і ў выварцы ўтвараецца маленечкі атрутны вір.

Іржавая даёнка налітая да паловы, на тры баразны павінна хапіць. Адшукваю лешанню, аблытаную павуццём, бярозавую мяцёлку і, куляючыся качанём, крочу па роднай зямельцы. Клятая даёнка рэжа руку, часам вадкасьць булькае і пляскае мне на боты. Рухамі старажытнага сейбіта з падручніка гісторыі я раскідваю па наваколлі пырскі казюрчынай сьмерці. Усё макрэйшымі робяцца картаплянік ды калашыны нагавіцаў. Вяскавым зьзяньнем пераліваюцца на зялёных лісьціках атрутныя кроплі. Мае ворагі — чырвоныя, паласатыя — сьпелымі ягадкамі падаюць долу.

От бляха! У вока трапіла гадасьць гэтая! Пячэ няможна! Хуценька лячу дахаты. Ратуюся халоднай вадзіцай. На стала ляжаць сонечныя акуллары. Ну ўсё, у акулларах мне нічога ня страшна. Зараз я вам, паганцы, пакажу! Ізноў да змаганьня! Ня можа таго быць, каб я не перамагла...

На дзясятай баразне ўжо не куляюся, а цягнуся. Ледзьве падымаю ногі й даёнку. Боты ўдвая цяжэйшымі зрабіліся, сьпіну ломіць, рука сама сабой калоціцца дробненька. Два камары адначасова за шыю й лоб укусілі. Не пачухаешся аніяк, на пальчатках атруты ўсё болей.

Астатнія барозны амаль прапаўзаю. На дварэ зьвечарэла. Хмара невядома адкуль

Тацяна Барысік жыве ў Магілёве, паводле адукацыі сацыяльны педагог. Робіць вучаніцай апаратчыцы ў сыстэме камунальнай гаспадаркі. Выдала кнігу вершаў «Гаркну ў бліскучы мацюгальнік» (самвыдат, 2003).

ЛІТАРАТУРА

насунулася. Хаця б ня дождж, а то ўся работа кату пад хвост...

Рэшткі вадкасыці выліваю на калгаснае жыта, так дарослыя заўсёды рабілі, каб нашыя куры не патруціліся. Гонарам поўніцца душа. Няхай сабе ногі, рукі мокрыя, брудныя, але затое зрабіла, ня горай як у людзей. Не зьядуць жукі бабінае картоплі.

Тэпаю на вуліцу, сядваю на лаўку.

— Ты што, малая, ідзі мыцца! Скідай адзёжу етую к такой матары. І сто грамаў выпей. А то назаўтра не падымешся. Мы вунака празь егае пырсканьне два дні качаліся і рыгалі! — вучыць жыцьцю суседка.

Мьюся на двары вадю з ночваў. Гаючыя струменьчыкі бягуць па стомленых нагах, плячах. Укруціўшыся ў вялізны мультановы халат, увальваюся ў хату. На гадзінніку палова на адзінаццатую.

— А маё ты дзіця, намучылася, — гэта ўжо бабуля спачувае.

Сядваю да стала. Наліваю чарку, каб ураньні здаровенькай прачнуцца. Заядаю разлезлаю макаронаю. Над вухам спуджаная муха бзыкае. Шчокі расчырванеліся. Па тэлевізары кіно пра гішпанскую прынцэсу паказваюць. Знадворку, вось паскудзтва, дождж пачынаецца. Па даху, па сьлівах ужо на ўсю моц лупіць.

Марныя пакуты мае. Навошта рвалася, дурніца! Каб яны павыдахлі ўсе — і жукі, і прынцэсы! Заплакаць ня маю моцы, млявасьць і сон апаноўваюць мяне. Шэры начны матылёк упарта б'ецца аб шыбу. На дне чаркі высыхаюць рэшткі самагону, апошнія кроплі майго дзяцінства.